

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D. a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobkyně: **M. K.**
zastoupena advokátem Mgr. Františkem Málkem
sídlem 17. listopadu 258, Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti: **P. Š.**
zastoupen advokátem JUDr. Vladimírem Špačkem
sídlem Tyršova 64, Náchod

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. února 2022, č. j. KUKHK-28091/UP/2021 (Gut),

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 19. 4. 2022 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. února 2022, č. j. KUKHK-28091/UP/2021 (Gut). Předmětným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Police nad Metují ze dne XA. 5. 2021, č. j. MUPO/2021/2231/BRA/19 (dále jen „Rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „Prvostupňové rozhodnutí“).
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo podle § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), rozhodnuto o dodatečném povolení stavby: XA na pozemku stav. parc. č. XB prováděné bez přivolení stavebního úřadu (dále jen „Stavba“ či „Předmětná stavba“).

II. Obsah žaloby

3. Hned v prvním žalobním bodě žalobkyně napadala rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, když uvedla, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost stran vymezení dodatečně povolovaných stavebních úprav.
4. Konkrétně uvedla, že předmět řízení, jehož výsledkem jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, nebyl dostatečně jasně a srozumitelně vymezen. Předmět řízení je totiž setrvale označován jako „stavební úpravy“, ačkoli to, co bylo dodatečně povoleno v Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zjevně neodpovídá obsahu tohoto pojmu, jak je vymezen v dikci § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona. Dle posledně uváděného ustanovení totiž platí, že: *„Změnou dokončené stavby je stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby; za stavební úpravu se považuje též zateplení pláště stavby.“* Vzhledem k tomu, že není a nebylo dostatečně zřejmé, co vše má být předmětem dodatečného povolení, mohla žalobkyně v řízení jen obtížně uplatňovat svá práva.
5. Prvoinstanční rozhodnutí ve svém výroku nejdříve popisuje „již provedené stavební úpravy“, jimiž mají být I. nadzemní podlaží (1. NP) a podkroví (2. NP). Dle názoru žalobkyně je ovšem zjevné, že nebyla zachována ani jedna z podmínek pro to, aby se mohlo jednat skutečně o stavební úpravu ve smyslu stavebního zákona, neboť v daném případě nebylo zachováno ani půdorysné ohraničení předcházející stavby (nahrazení podstatné části nosných zdí předcházející stavby, zastavěná plocha má být dle výroku prvoinstančního rozhodnutí snížena o údajných 29,90 m²), ani ohraničení výškové (v rozhodnutí i v řízení a dokumentaci je i výslovně opakováno, že je měněna podoba zastřešení oproti předcházející stavbě v místě). Z hlediska „stavebních úprav“, které ještě provedeny nebyly a které mají být podle všeho teprve „dokončeny“, pak prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje ani dílčí výrok, který by obsahoval nějaký jejich popis. Prvoinstanční rozhodnutí stanoví pouze „podmínky pro dokončení stavby“, pod čímž se však podle výkresové části dokumentace má patrně skrývat dosud nezrealizovaná přístavba mezi dvěma objekty, zřejmě k tzv. letní kuchyni, a to včetně přestřešení a propojení těchto dvou stavebních objektů, a dále novostavba septiku, kanalizačního

potrubí, revizní šachty a dalších staveb. Nic z toho nelze označovat za stavební úpravy ve smyslu stavebního zákona. Nejde ani o obnovu, podle dokumentace jde zjevně o nové přístavby a nové stavby na daném pozemku (odlišné od předešlých).

6. Žalobkyně bere v potaz, že se v daném případě jedná o celkovou přestavbu domu, resp. přesněji vzájemně propojených staveb, po proběhlém požáru. V tomto směru nemá žádný zájem vlastníků a stavebníků v nápravě této politováníhodné situace bránit. Skutečnost je však taková, že se opravdu jedná o přestavbu a nové stavební objekty, tj. nikoli o obnovu předcházejícího domu ve víceméně stejné podobě (jak prvoinstanční i druhoinstanční rozhodnutí na několika místech zjednodušeně uvádějí).
7. Z uvedených důvodů proto bylo nutné, aby Stavba prošla alespoň dodatečně komplexním povolovacím procesem, v němž bude posouzena přípustnost umístění výsledné podoby staveb na pozemku, a to i s ohledem na další zástavbu, která zde byla stejnými vlastníky v minulých letech provedena.
8. **V rámci druhého žalobního bodu žalobkyně napadala dle svých slov nepřezkoumatelnost posouzení souladu Stavby s územním plánem a nesprávný procesní postup odvolacího správního orgánu.**
9. Žalobkyně dále v rámci správního řízení namítala, že zvláštní pozornost měla být správními orgány věnována ověření naplnění závazného koeficientu zastavění pro celý soubor staveb na daném pozemku (jednak dodatečně povolovaná stavba, ale v nutné spojitosti i s dalšími v mezích vybudovanými stavbami na pozemku – přístavek, zpevněné plochy, bazén). Nežádoucí zahušťování zástavby v rekreační osadě mění charakter a kvalitu prostředí, k jejímuž zachování se přitom váže legitimní očekávání ostatních vlastníků pozemků v lokalitě. Porušování této regulace se tedy může přímo dotknout vlastnických práv všech vlastníků sousedních pozemků, potenciálně se odrazit v hodnotě jejich pozemků, ale bezprostředně hlavně ve snížení kvality prostředí / pohody bydlení v chráněné rekreační oblasti.
10. Stavební úřady obou stupňů měly zkoumat soulad s Územním plánem obce Machov, zejména pak s jeho bodem 6.3. (koeficient zastavění pozemku), neboť v projednávaném případě je tento koeficient několikanásobně překročen – s ohledem na všechny dosud vybudované stavby, bazén a další zpevněné plochy na pozemku stavebníka.
11. Žalobkyně uvedené namítala již v odvolání, žalovaný se však s touto její námitkou nikterak nevypořádal. Její námitky přitom směřovaly do obsahu závazného stanoviska orgánu územního plánování, tedy závazného stanoviska Městského úřadu Náchod ze dne 27. 4. 2020, č. j. MUNAC 31662/2020/Fi. Ani toto závazné stanovisko se totiž k otázce dodržení koeficientu nijak nevyjádřilo (patrně pod dojmem označení stavby za „stavební úpravy“, což je však s ohledem na skutečné povolované změny v území evidentně chybný pojem, jak je namítáno shora).
12. Stejně tak žalovaný pochybil, když k odvolání žalobkyně nepostupoval v souladu s dikcí § 149 odst. 7 správního řádu a nepředložil k jejímu odvolání napadené závazné stanovisko nadřízenému dotčenému orgánu.
13. **Třetím žalobním bodem žalobkyně napadala navazující vady způsobující nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.**
14. Se shora uvedeným překročením koeficientu zastavění souvisí totiž rovněž to, že na pozemku parc. č. st. XB se nachází nová stavba bazénu, která, byť by mohla být v obecné

rovině realizována v tzv. volném režimu, v daném případě v době svého umístění již významně překračovala koeficient zastavění pozemku (pročež měla být stavebním úřadem správně řešena v rámci řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. d/ stavebního zákona).

15. Žalobkyně přitom v této souvislosti poukazovala i na to, že v místě došlo též k posunu toku Židovky z pozemku parc. č. XC na pozemek žalobkyně parc. č. XD, k čemuž přispěly i aktivní kroky stavebníka. V rámci již provedené stavby došlo pak k současnému dalšímu navýšení terénu pozemků parc. č. XD, XC a XB. Bez povolení zde byly postaveny betonové regulace pravého břehu, tudíž došlo k významnému ovlivnění odtokových poměrů. Důsledkem je zvýšená potencialita podmáčení pozemku č. XD a zvýšená levobřežní eroze, která rovněž negativně ovlivňuje pozemek žalobkyně parc. č. XD.
16. Žalobkyně proto zpochybňovala a nadále zpochybňuje též tvrzení (mj. bod B.1.h souhrnné technické zprávy projektové dokumentace), že stavba nebude mít negativní vliv na odtokové poměry v území, stabilitu terénu a nebude způsobovat podmáčení pozemků stavebníka nebo okolních pozemků. Oba správní orgány se totiž odmítají zabývat terénními úpravami včetně zpevněných ploch přímo u dodatečně povolované stavby, ačkoli je budoucí užívání stavby s těmito úpravami dle názoru žalobkyně funkčně spojené, a to přinejmenším pokud jde o nově povolené umístění vypouštění odpadních vod do toku. Žalobkyně navíc poukazuje na to, že dosud nebylo vydáno povolení k odběru podzemních vod. Rozhodnutí č. j. MUNAC60803/2020/ŽP, ze dne 11. 8. 2020, povoluje vypouštění pouze odpadních vod. Povolení k odběru podzemních vod absentuje. Žalobkyně zpochybňuje, že bude možné dostat požadavku závazného stanoviska odboru životního prostředí Náchod, č. j. MUNAC45989/2020/ŽP, ze dne 18. 6. 2020, dle nějž *„nejdéle před zahájením užívání rodinného domu musí mít stavebník platné povolení k nakládání s podzemními vodami, k jejich odběru, k zásobování rodinného domu vodou ze stávající studny na pozemkové parcele číslo XE.“*

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost. Odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a Rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zdůraznil, že závazné stanovisko orgánu územního plánování, Městského úřadu Náchod, ze dne 27. 4. 2020, č. j. MUNAC 31662/2020/Fi, žalobkyně v jí podaném odvolání nenapadala, proto nebyl volen postup dle § 149 správního řádu. Žalovaný uvedl, že má za to, že jím vydané rozhodnutí, stejně jako Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou zákonná, řádně odůvodněná s tím, že rovněž došlo k řádnému vypořádání námitek žalobkyně, jejíž vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich nejsou tímto dodatečným povolením stavebních úprav dotčena.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

18. Jako osoba zúčastněná na řízení se k výzvě soudu přihlásil pan P. Š., který v řízení před správními orgány vystupoval jako stavebník Předmětné stavby. Ve věci nepodal žádné vyjádření.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.
20. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím závěrům.
21. Hned **prvním žalobním bodem** žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost samotného vymezení dodatečně povolovaných „stavebních úprav“ v rámci výroku Rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud se tak nejprve zabýval touto problematikou, tj. otázkou přezkoumatelnosti, v návaznosti na to rovněž vypořádal výše specifikovaný žalobní bod žalobkyně.
22. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), krajský soud zdůrazňuje, že je povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu (ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) i z moci úřední. Je to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek.
23. Pro úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).
24. Lze shrnout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů (či nesrozumitelnost) je vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí. Otázka, kterou si je tak třeba v tomto směru dále pokládat, je, zda se správní orgány zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení dané věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), a zda svoje úvahy dostatečně odůvodnily.
25. Krajský soud na tomto místě dospívá k závěru o tom, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nejsou zatížena vadou nepřezkoumatelnosti, neboť z těchto je bez dalšího zřejmé, z jakých (zejména odborných) podkladů vycházejí a jak byla zjištěna situace na místě samém, dále je rovněž zřejmé, z jakých právních úvah správní orgány obou stupňů vycházely. Pokud jde o vypořádání námitek žalobkyně, k těmto se krajský soud dostane ještě níže v rámci vypořádání druhého žalobního bodu. Závěry správních orgánů obou stupňů jsou logické, náležitým způsobem odůvodněné a vycházející z podkladů, díky kterým je možné uzavřít, že při jejich pořizování byl náležitě zjištěn skutkový stav věci.

26. Žalobkyně uváděla, že z Rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, jaký byl tedy konkrétní předmět řízení, respektive že tento nebyl vymezen správně (co do rozsahu) a že rovněž není zřejmé, které stavební úpravy již byly provedeny a které nikoli. Stejně tak dle jejího názoru v projednávané věci nejde o stavební úpravy ve smyslu § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona.
27. Krajský soud uvedený závěr nesdílí. Z výrokové části Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jasně zřejmé, které stavební úpravy jsou dodatečně povolovány a jsou již dokončeny – v rozhodnutí je konkrétně uvedeno: „*Tímto vydávaným rozhodnutím se dodatečně povolují následující již provedené stavební úpravy: 1. I. nadzemní podlaží (1. NP): Nové obvodové stěny – místnost č. 103, 104, 105, 106. Vnitřní stěny – provedení vnitřní dispozice. 2. podkroví (2. NP): Krov včetně střešní krytiny.*“ Dále stavební úřad prvního stupně uvádí, že budou provedeny změny ve vztahu k přípojce el. energie, pitné vodě, splaškovým odpadním vodám, dešťové vodě a vytápění a ohřevu teplé vody. K uvedenému jsou dále vymezeny podmínky pro dokončení Stavby, a to v souladu s dikcí § 129 odst. 3 stavebního zákona. Z výše uvedeného je dle krajského soudu zřejmé, co je předmětem stavebních úprav (nyní posuzované Stavby) a které z těchto úprav již byly realizovány a které nikoli. Žalobkyně zároveň spíše upozorňuje na to, že předmět řízení měl být, co do dodatečně povolovaných staveb, mnohem širší s ohledem na jí tvrzenou stavební nekázeň stavebníka. V takovém případě ale nejde o vadu výroku nyní přezkoumávaných rozhodnutí – ta navazují na žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby a jeho žádost potom navazuje na usnesení o zahájení řízení o odstranění stavby (k tomu opětovně srov. § 129 stavebního zákona).
28. Pokud se žalobkyně domnívá, že i další stavby na pozemku stavebníka nejsou realizovány v souladu se zákonem, respektive byly zrealizovány v rozporu se zákonem bez přivolení stavebního úřadu, může se na stavební úřad obrátit formou podnětu k zahájení řízení.
29. Dále žalobkyně zdůrazňovala, že stavební úpravy, které jsou předmětem nyní přezkoumávaného dodatečného povolení, nejsou stavebními úpravami ve smyslu § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona. Dle jejího názoru vůbec o stavební úpravy nejde, neboť nebylo zachováno půdorysné ohrazení původní stavby ani ohrazení výškové (byla měněna podoba zastřešení).
30. Krajskému soudu však v této souvislosti není zřejmé, kam uvedená námitka žalobkyně směřuje stran zásahu do jejích veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s.
31. Dikce § 2 odst. 5 stavebního zákona stanoví, že: „*Změnou dokončen stavby je: a) nástavba, kterou se stavba zvyšuje, b) přístavba, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou, c) stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohrazení stavby; za stavební úpravu se považuje též zateplení pláště stavby.*“
32. Zabývat se tím, zda jde či nejde o stavební úpravy (ve smyslu výše uvedené definice) má význam pouze stran navazujících povolovacích procesů v obecném slova smyslu. U stavebních úprav je možné tyto realizovat bez územního souhlasu či územního rozhodnutí v tzv. volném režimu (k tomu srov. § 79 odst. 5 stavebního zákona). V nyní posuzované věci však žalobkyně netvrdí, že Předmětná stavba měla v rámci dodatečného povolení být i umístěna a že tímto došlo k zásahu do jejích veřejných subjektivních práv (Stavba jako taková povolována je, byť dodatečně). Nadto Předmětná stavba v rámci

dodatečného povolení částečně umísťována byla – ve vztahu k jejímu napojení, tedy úpravám, které ještě mají být realizovány a jak jsou vypočteny shora (uvedené plyne z obsahu Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zejména vymezení účastníků a stejně i z faktu, že v dané věci bylo vydáno závazné stanovisko ve smyslu § 96b stavebního zákona). Z obsahu Rozhodnutí správního orgánu I. stupně dále plyne, že umístění stavby se nemění, po stavebních úpravách bude změněna pouze její zastavěná plocha a to o 29,90 m². Uvedená námitka žalobkyně tak nemůže být sama o sobě úspěšná, neboť žalobkyni byla poskytnuta vyšší míra ochrany, respektive možnosti hájit svá veřejná subjektivní práva, než kdyby šlo o stavební úpravy ve smyslu § 79 odst. 5 stavebního zákona. V rámci povolovacích procesů by nadto změna dokončené stavby (tudíž i stavební úpravy) podléhala pouze ohlášení dle § 104 odst. 2 stavebního zákona (v návaznosti na § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona). Žalobkyni se tak procesně dostalo možnosti uplatnění svých práv jako kdyby o „pouhé“ stavební úpravy nešlo – ve věci bylo konáno správní řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí ve smyslu § 9 správního řádu.

33. Stejně tak není pravdivé tvrzení žalobkyně, že nemohla – vzhledem k nejasnému předmětu řízení – efektivně hájit svá práva. Žalobkyně se účastnila ústního jednání konaného dne 22. 10. 2020 na místě samém. O daném jednání byl sepsán protokol (který je součástí správního spisu), ze kterého plyne popis dodatečně povolované stavby.
34. S ohledem na vše výše uvedené tak krajský soud dospívá k závěru o tom, že první žalobní námitka žalobkyně není důvodná.
35. **Druhou žalobní námitkou** žalobkyně napadala procesní postup žalovaného, který k jejímu odvolání nepředložil závazné stanovisko orgánu územního plánování vydané ve smyslu § 96b stavebního zákona nadřízenému dotčenému orgánu. Stejně tak uváděla, že stavební úřady obou stupňů se nezabývaly stran dodatečného povolení stavebních úprav, zda je na pozemku žalobce dodržen koeficient zastavěnosti stanovený v Územním plánu obce Machov.
36. V této souvislosti je nejprve nutné zdůraznit, že Rozhodnutím správního orgánu I. stupně (a následně rozhodnutím žalovaného) o dodatečném povolení Předmětné stavby, tato nebyla umísťována – jak ostatně plyne z výrokové části Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně z jeho odůvodnění. Skutečnost, že se ve věci vydávalo závazné stanovisko orgánu územního plánování ve smyslu § 96b stavebního zákona, tedy závazné stanovisko Městského úřadu Náchod ze dne 27. 4. 2020, č. j. MUNAC 31662/2020/Fi, souvisí s tím, že rozhodnutími správních orgánů obou stupňů jsou řešeny (umísťovány) přípojka el. energie, pitná voda, splaškové odpadní vody, dešťové vody a vytápění a ohřev teplé vody. Ze závazného stanoviska toto takto explicitně neplyne, nicméně toto stanovisko je jako závazný podklad nutné vykládat v souvislosti s rozhodnutími správních orgánů obou stupňů a vymezeným předmětem řízení. Za stávající skutkové situace nemělo dojít k umístění stavby ve smyslu jejího umístění v území – tak, aby zde byl prostor řešit otázku koeficientu zastavěnosti. V této souvislosti zároveň nejde o stavbu novou, ale stavební úpravy na již umístěné stavbě.
37. Stejně tak není možné dospět k závěru, jak tvrdí žalobkyně, že žalovaný postupoval chybně, když výše uváděné stanovisko – do jehož obsahu dle názoru žalobkyně směřovaly její odvolací námitky – nepředložil nadřízenému dotčenému orgánu postupem ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu.

38. Žalobkyně se takového postupu ve svém odvolání nedomáhala. Stran koeficientu zastavěnosti – bez vazby na závazné stanovisko orgánu územního plánování tvrdila obdobné skutečnosti, jako tvrdí v této souvislosti nyní v žalobě (k tomu srov. str. 4 odvolání žalobkyně ze dne 28. 6. 2021). Dle jejího názoru se správní orgán I. stupně měl zabývat otázkou naplnění koeficientu zastavěnosti pro vybudovaný soubor staveb na pozemku stavebníka. Dále nabídla vlastní pohled na danou problematiku a uzavřela, že Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je z tohoto pohledu nepřezkoumatelné.
39. Dále ve svém odvolání, konkrétně na straně 6 v odstavci 2 svého odvolání ze dne 28. 6. 2021, se žalobkyně již explicitně domáhala postupu podle § 149 odst. 7 správního řádu a to ve vztahu k přezkumu stanoviska vodoprávního úřadu. Žalobkyně tedy ve vztahu k jednomu ze stanovisek skutečně odvolání směřovala do jeho obsahu a dožadovala se postupu podle posledně uváděného ustanovení správního řádu, tento závěr však dle názoru krajského soudu ve vztahu k závaznému stanovisku orgánu územního plánování dovodit nelze.
40. Nadto je na tomto místě nutné zdůraznit, že i pokud by se žalobkyně domáhala explicitně postupu podle § 149 odst. 7 správního řádu i ve vztahu k závaznému stanovisku orgánu územního plánování s argumentací, jako uváděla v odvolání (problematika koeficientu zastavěnosti), nebyla by s ohledem na skutkovou stránku projednávané věci úspěšná. K obdobnému závěru dospěl již například i Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 A 15/2019 – 107, ze kterého plyne, že: *„Odvolací správní orgán není povinen vyžádat si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska dotčeného orgánu (§ 149 odst. 5 správního řádu – nyní odstavec 7 – pozn. krajského soudu) na základě odvolací námitky, která je již na první pohled a bez nutnosti odborné úvahy nedůvodná nebo zůstane ze strany účastníka naprosto nepodložená.“*
41. Jak již bylo opakovaně uvedeno výše, koeficientem zastavěnosti nebyl důvod se při stanoveném předmětu řízení zabývat.
42. Stejně tak krajský soud nehodnotí jako vadu (pochybení) žalovaného, která by měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, skutečnost, že s odvolací námitkou nastolující otázkou dodržení koeficientu zastavěnosti se ve svém rozhodnutí explicitně nevypořádal. V této souvislosti krajský soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námítky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13).
43. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námítky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když

jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „... přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

44. **Třetím žalobním bodem** žalobkyně napadala navazující vady způsobující nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
45. V této souvislosti poukázala na to, že se správní orgány obou stupňů nezabývaly problematikou koeficientu zastavenosti pozemku stavebníka i se zohledněním bazénu, který vybudoval, a neřešily terénní úpravy, které provedl (rovněž bez jakéhokoli přivolení stavebního úřadu) a tím dokonce zapříčinil posun toku Židovky z pozemku parc. č. XC na pozemek žalobkyně parc. č. XD.
46. Posledně uváděné se zcela míjí s předmětem řízení, který byl projednáván před správními orgány, ani krajský soud tak na tyto námitky nebude nikterak dále reagovat (obdobně jak učinily správní orgány – rovněž s odůvodněním, že uvedené přesahuje předmět řízení projednávané věci).
47. Dílčím žalobním tvrzením, které žalobkyně uvedla pod třetím žalobním bodem, poukazovala na to, že dosud nebylo vydáno povolení k odběru podzemních vod. Žalobkyně zpochybnila, že bude možné dostat požadavku závazného stanoviska odboru životního prostředí Náchod, č. j. MUNAC45989/2020/ŽP, ze dne 18. 6. 2020, dle něž „nejdéle před zahájením užívání rodinného domu musí mít stavebník platné povolení k nakládání s podzemními vodami, k jejich odběru, k zásobování rodinného domu vodou ze stávající studny na pozemkové parcele číslo XE.“
48. Ani posledně uváděné tvrzení není důvodné, neboť žalobkyně poukazuje na skutečnost, že dosud nedošlo ke splnění podmínky plynoucí z rozhodnutí, avšak splnění této podmínky je vázáno na okamžik před zahájením užívání stavby. V tuto chvíli a nadto v nynějším typu řízení nelze splnění uváděné podmínky posuzovat stran zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

49. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
50. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.
51. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku. Osoba zúčastněná na řízení nadto žádnou náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. října 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu